

fattes som en ordensforskrift, men den sætter dog også en grænse for det tidsrum, inden for hvilket der kan foretages efterposterings vedrørende det udløbne regnskab.

Bestemmelsen om, at regnskabet i fornødent omfang bør være ledsaget af bemærkninger, er ny.

Stk. 2 fastslår, at regnskabet skal afgives til revision og fastlægger i øvrigt forretningsgangen for påkendelsen af det reviderede regnskab. Bestemmelsen svarer med enkelte sproglige ændringer til de gældende regler i købstadkommunalloven.

I tilknytning til bestemmelsen om, at kommunalbestyrelsen påkender revisionens udsættelser, er der i *stk. 3* optaget en inhabilitetsregel, der er overført fra købstadkommunallovens § 29. Bestemmelsen udelukker det kommunalbestyrelsesmedlem, der som udvalgsmedlem eller i anden egenskab selv har andel i den forvaltning, hvis forhold er kritiseret, fra at deltage i påkendelsen. For at undgå, at bestemmelsen medfører for omfattende inhabilitet, er det dog udtrykkelig præciseret, at kun den, der har haft direkte andel i forvaltningen, er afskåret fra at deltage i påkendelsen. Økonomiudvalgets medlemmer vil altså ikke være afskåret fra at deltage i påkendelsen af udsættelser vedrørende den forvaltning, der umiddelbart henhører under et af de øvrige udvalg.

Bestemmelsen i købstadkommunallovens § 29, stk. 4, hvorefter der er adgang til at forlange regnskabskendelser, som pålægger et pengeansvar, forelagt for domstolene, er i dag selvfølgelig og er derfor udeladt som overflødig.

Stk. 4 er udformet i overensstemmelse med bestemmelsen om overslagets offentlighed, jfr. § 39.

ad § 46.

Bestemmelsen svarer stort set til købstadkommunallovens § 31, stk. 2, og landkommunallovens § 10, stk. 2. I overensstemmelse med § 18, hvorefter bestyrelsen af kasse- og regnskabsvæsenet er henlagt til økonomiudvalget, er den særlige regel i landkommunallovens § 10, stk. 2, om kasse- og regnskabsudvalgets tilsynsførende virksomhed udeladt, idet denne bestemmelse er en reminiscens fra en ældre opfattelse, hvorefter kasse- og regnskabsudvalget i sognekommunerne skulle være et blot tilsynsførende udvalg.

Medens de nærmere regler om forberedelsen og behandlingen af sagerne i kommunalbestyrelsen hører hjemme i forretningsordenen, og reglerne om den kommunale administrations forretningsgang har sin plads i regulativer og tjenesteforskrifter, har den hidtidige retstilstand, for så vidt angår kommunens økonomiske forvaltning, herunder be-

villingssagernes behandling, været, at de nærmere regler skal optages i styrelsesvedtægten. Den forelåede bestemmelse er i overensstemmelse hermed.

Kapitel VI.

Tilsynsmyndighederne.

Den nuværende organisationsform for det almindelige tilsyn med kommunalforvaltningen er i alt væsentligt en videreførelse af den efter *landkommunalloven af 1867* og *købstadkommunalloven af 1868* gældende ordning.

Efter *købstadkommunalloven* og *landkommunalloven af 1933* udøves det almindelige tilsyn af indenrigsministeriet og amtsrådene, idet der sondres efter kommunetype, således at tilsynet med købstæder m. v. og amtskommuner varetages af indenrigsministeriet, medens det enkelte amtsråd fører tilsyn med de i amtsråds kredsen beliggende sognekommuner, herunder kommuner med omegnskommune-status i henhold til købstadkommunallovens § 34, stk. 3. For de sidstnævnte kommuners vedkommende henhører dog spørgsmål om stadfæstelse og ændringer i styrelsesvedtægter under indenrigsministeriet.

Der er efter den gældende ordning intet almindeligt underordningsforhold mellem indenrigsministeriet og amtsrådene, for så vidt angår sidstnævntes tilsyn med sognekommunerne, og det statslige islet i tilsynet med disse er stort set indskrænket til amtmandens formandskab i amtsrådet. Amtmanden har imidlertid ingen vetoret eller mulighed i øvrigt for at suspendere amtsrådets beslutninger.

Efter kommunalordningen i *Norge* er såvel primærkommunerne — herreds- og bykommunerne — som sekundærkommunerne — fylkeskommunerne — i deres forvaltning undergivet et statsligt tilsyn. Dette tilsyn indebærer bl. a., at en række i loven nærmere angivne vedtagelser og dispositioner, som foretages af kommunestyret, skal forelægges tilsynsmyndigheden til godkendelse, og udøves, for så vidt angår samtlige primærkommuner, af kongen eller af den, som kongen giver fuldmagt dertil. En sådan fuldmagt er i vid udstrækning meddelt kommunal- og arbejdsdepartementet og fylkesmanden, og denne fuldmagt er navnlig for fylkesmandens vedkommende udvidet flere gange, senest i 1964.

I praksis er opgaverne fordelt således mellem fylkesmanden og departementet, så dispositioner af mindre vidtrækkende karakter, f. eks. påtagelse af garanti eller optagelse af lån under et vist beløb eller med en kortere afdragstid, anvendelse af fondsmidler og afhændelse af fast ejendom inden for